

Søndag d. 22. juni 2014, Silkeborg

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Romerbrevet kap. 8 v. 15b-16.

Gammeltestamentlig læsning: Esajas' Bog kap. 25 v. 6-9

Evangelielæsning: Lukasevangeliet kap. 14 v. 16-24

Vel mødt til fest!

Jeg håber, at I er klar over, at vi faktisk er til fest.

Det er ikke ualmindeligt, at folk afviser kirkens fællesskab og gudstjeneste med den begrundelse, at det er kedeligt - det er der for lidt fest over. -

Det kan man nu have meget forskellige oplevelser af.

Det står ingen steder i Bibelen, at en gudstjeneste skal være kedelig. – Vel tvært imod.

Men det, der er vigtigt, er, at hver enkelt, som er her, og enhver, som kommer til gudstjeneste, får lov at høre evangeliet og at udtrykke sin tak og sin bøn i et troværdigt sprog - i den videste betydning at begrebet "sprog". Og det kan indbefatte alt lige fra vild jubel til dyb intens stilhed.

For os, der jævnlige tilrettelægger gudstjenester - finder sange og musik, tekster, formulerer ord, sætter rammerne - er der en hårfin grænse mellem på den ene side at stille troværdige udtryksmidler til rådighed, og på den anden side at løbe efter det, der blot underholder og scorer billige points, men samtidig slører det, der er indeni udtryksformerne: selve festen - Guds fest.

Det er den fest, vi er med til her - og ikke kun her, for det er en fest, som må fylde hele vort liv og vor tilværelse, og fejres overalt, hvor vi færdes.

Det er den fest, Jesu historie om det store gæstebud handler om. Måske lærte vi i søndagsskolen, at den historie handlede om festen i Himlen engang. Det gør den sandelig også. Men det er som regel sådan, at når Jesus fortæller lignelser, som vi umiddelbart mener, handler om Himlen, så er det i virkeligheden vort liv og vor færden her og nu, han sigter til.

Da han fortæller denne lignelse, er han selv til fest. Om man fejrede noget specielt, ved jeg ikke. Men det var sabbat - og sabbat er fest.

Han er til middag hos en af de ledende farisæere, og alle de fine og religiøse og rigtige sidder dér omkring bordet - og, fortæller Lukas : "... de sad og holdt øje med ham."

Sikke en fest - de sad og holdt øje med ham - - især da der dukker en syg mand op. Han havde vand i kroppen - og enhver kan vel forstå, at en sådan lidelse må være Guds straf - altså en synder, som pæne, fromme mennesker burde holde sig fra. Og Jesus tager imod ham og helbreder ham – endda på en sabbat - ku' man nu osse det?! De jødiske love og regler og traditioner kunne være meget kringlede.

Jesus lurer dem, og med en frimodighed, der grænser til frækhed, siger han dem sin mening om, hvordan man skal holde fest: Lad være at invitere dine velbjegete venner, som du forventer, vil betale tilbage med en fest en anden gang - nej, indbyd de fattige og udskudte, som ikke kan gøre gengæld - - så vil du nyde gengæld ved de retfærdiges opstandelse.

Feststemningen har nu været helt på nulpunktet. En af gæsterne prøver at gøre noget ved det, og udbryder : "Salig er den, der sidder til bords i Guds rige."

Nu synes sabbatsstemningen genoprettet, for nu kunne alle disse pæne, gudfrygtige, lovlydige mennesker jo glæde sig over deres urokkelige bevidsthed om, at dér - i Guds rige - var de blandt de indbudte og havde allerede i kraft af deres religiøse rigtighed reserverede pladser.

Og så fortæller Jesus den lignelse, vi lige læste - om at sidde til bords i Guds rige. Nå ja, han nævner faktisk ikke Guds rige - men der er næppe nogle omkring bordet, der er i tvivl om, hvad han taler om. Og sandelig om ikke han får placeret alle de udskudte og de helt forkerte ved bordet - ja, de må endda nødes af to omgang til at komme og fylde pladserne, for ingen af dem, der havde reserverede pladser, skal få lov at komme med. Den sved - for de vidste godt, hvem han talte om.

Til den fest kommer man - ikke fordi man er rigtig nok på den ene eller anden måde - man kommer ikke med, fordi man på en eller anden vis matcher værten, så man kan tillade sig at sige: "Åh kære ven, en anden gang - lige nu har jeg travlt - du ved jo hvordan det er med forretning og ejendom og familie".

Den eneste mulighed for at komme med til den fest er uforbeholdent at tage imod invitationen, som gives til enhver ud af Guds uforbeholdne nåde.

Du kan ikke fortjene at komme med - du skal ikke først have styr på dit og dat - du skal ikke først være rig nok - heller ikke på åndelige værdier - kærlighed, retfærdighed, ydmyghed, moral eller noget som helst andet.

Det er dem, der ikke har noget som helst at stille med, der nødes til at komme til fest.

Det er helt og aldeles gratis at komme med til den fest. Fantastisk!

Og så skal vi have fortsættelsen med - en paradoksal fortsættelse:

Lige efter lignelsen om den store fest, citerer Lukas Jesus for at sige : "Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel."

Er det her noget helt andet, Jesus taler om - eller er det med denne fest ligesom i bybusserne i Odense i min barndom: Man kunne køre gratis med hele vejen, men man skulle betale for at komme af bussen.

Eller er det ligesom et reklametilbud: Indsend kuponen i dag og modtag en gratis gave til en værdi af 200 kr - og bagefter opdager man, at man samtidig har tegnet et dyrt abonnement på et eller andet ligegyldigt.

Er der sådan noget halvfusk med i spillet?

Nej, Guds nåde - den fest, du og ethvert menneske indbydes til - er gratis - - og netop derfor koster den ikke mindre end hele dig - hele dit liv, med alt, hvad du er og har og kalder dit - marker og okser og koner, og hvad de ellers undskyldte sig med.

Det er ikke en hr. Hvemsomhelst, der inviterer til et hyggeligt grillparty en tilfældig sommeraften.

Det er livets Gud - Himlens og jordens skaber - den evige, almægtige, hellige, der ønsker at dele livet med dig i tid og evighed - den Gud, der skabte denne jord til at være hans kærligheds gildesal.

Hans nåde var på færde i dit liv, før du blev født, for det var ham, der gav dig livet for at du skulle leve i og af hans kærlighed. Det var ham, der af kærlighed gav dig alt det, du kalder dit, og alt det, du regner for værd at leve for.

Hvordan kan noget som helst være vigtigere, mere betydningsfuldt end fællesskabet med ham - okser, marker, familie, eller hvad det nu kan være, vi først lige skal tage vare på. Det var jo netop, da vi i vor selvished gav os til at regne gaven for mere end giveren, at Guds gildesal her på denne jord blev til vores jammerdal, hvor nogle er rigtige og andre forkerte - hvor nogle har ret og andre er skudt ud - hvor nogle har alt for meget, og alt for mange har alt for lidt - hvor dansegulvet blev en slagmark.

Og det er også derfor - fordi vi regner gaven for mere end giveren - at det lyder dyrt i vore ører, at Guds gratis nåde koster hele vort liv.

Men sagen er, at når vi slipper alt det, vi måtte have, som holder os fra at tage imod invitationen fra Gud - når vi slipper os selv og går med til Guds fest - da - og først da får vi hele livet i hele dets fylde.

For nylig fejrede vi pinse - Guds Ånd sendt til vor verden - Guds nærvær hos os, i os, iblandt os. Det er deri festen består - livsfællesskabet med livets Gud.

Synes vi, at det er dyrt, at det fællesskab koster hele vort liv.

Det kostede Gud uendeligt meget mere, da Guds Søn, som selv er Gud, satte sit liv til på et kors - for han er uendeligt meget større end os. Han gjorde det for at have fællesskab med os helt ned i det dybeste mørke, ud i den yderste nød, som findes her i vor jammerdal, for at forvandle den til Guds gildesal igen.

Om lidt samles vi om bordet for at fejre nadver. Det, som bordet er dækket med, ser ikke ud af meget - lidt brød og et bæger med druesaft - og dog er det Guds store fest, vi fejrer. Og om bordet så havde været dækket med de mest fantastiske gastronomiske opfindsomheder, havde det været intet at regne mod det måltid, som rækkes os bag om brød og vin:

Dette er mit legeme, som gives for jer, siger Jesus - Guds Søn gav sig selv for os, til os i en uudtømmelig og uopslidelig kærlighed.

Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, siger han: Den nye pagt, som er dette, at Guds Ånd vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn - Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn, og vi er det.

Vi blev inviteret til fest, vi sidder ved festbordet og opdager, at vi ikke er gæster - vi er børn i Guds familie.

Derfor koster Guds gratis nåde hele vort liv - fordi den favner og fylder hele vort liv, så vi, når vi går fra bordet her - og går ud i vor hverdag - ud på vor mark eller ud for at prøve vore okser, eller hjem til vor familie, eller drager på ferie, så ser vi, at festen fortsætter dér. For hele det liv, vi får at leve, er Guds gave, givet ud af den kærlighed, der er mere end rigelig nok til, at vi kan følge i Jesu spor og give os selv i kærlighedens tjeneste i stedet for at klamre os til det, vi kalder vort.

Så - vel mødt til fest.